

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

1139 Budapest, Teve u. 4-6.
1903 Budapest, Pf.: 314/15.
Tel: (06-1) 443-5573 Fax: (06-1) 443-5733
BM: 33-104, 33-140 BM Fax: 33-133
E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000–105/681- /2011. RP.

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása

H A T Á R O Z A T

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva a panaszos által benyújtott panasz tárgyában – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) 265/2011. (IX. 14.) számú állásfoglalása megállapításaira – a panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. §-ának (1) bekezdése *a*) pontjára és (2) bekezdésére, valamint 109. §-ának (3) bekezdésére – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságra – a Fővárosi Bíróságnak címezve – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Bírósághoz, a 1027 Budapest II. kerület Csalogány u. 47-49. címre közvetlenül is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326.§ (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Budapest rendőrfőkapitánya
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos beadványában sérelmezte, hogy 2011. április 21-én 9 óra körüli időpontban a Budapest, II. kerület, Ady Endre út 30. szám előtti területen a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) II. kerületi Rendőrkapitányság járőrei előállították, majd garázdaság miatt indítottak ellene eljárást.

Az intézkedések előzményeként a panaszos leírja, hogy kerékpárjával haladt a helyszín közelében, amikor egy gépjármű vezetője súlyosan megszegve az előzés szabályait, s ezzel a panaszost veszélyeztetve előzte őt meg, amit a panaszos hangos szóval és olyan módon sérelmezett, hogy a mellette elhaladó gépjárműre ráütött. A gépjármű vezetője emiatt többször megpróbálta a panaszost leszorítani az útról, majd megtámadta, fojtogatta, és életveszélyesen megfenyegette.

A panaszos indokolatlannak tartja, hogy a fent leírt események kapcsán eljárást indítottak ellene. Úgy véli ugyanis, hogy a másik fél súlyos bűncselekményt követett el a sérelmére, amihez mérten saját reakciója visszafogottnak tekinthető. Véleménye szerint fellépésével nem valósított meg bűncselekményt, mert cselekménye nem volt a társadalomra veszélyes, továbbá fennállt a jogos védelem, vagy a végszükség esete, amiről meggyőződhetek a helyszínre érkező rendőrök is, ugyanis a veszélyeztetés tényét a másik fél egyáltalán nem is tagadta.

A panaszos kifogásolja, hogy a helyszínre kikerülő rendőrök megpróbálták az „ügy rendőség elé viteléről” lebeszélni, többek között azzal érvelve, hogy őt is meggyanúsítják, és előállítják, ha nem egyezik meg a balesetben részes másik féllel a helyszínen. Mindezt a rendőrökön kívül hallotta egy tanú is, akinek az adatait a rendőrök fel is vették.

A panaszos úgy érzi, hogy az előállítás egyetlen célja az volt, hogy „megleckéztessék” azért, mert „ügyet akart csinálni” a történetből. Álláspontja szerint előállítására önmagában a gyanúsítás miatt nem lett volna szükség, mivel úgy tudja, ez az intézkedés a rendőség számára nem kötelező, csupán lehetőség. Figyelemmel továbbá arra, hogy közölte a rendőrökkel azon szándékát, miszerint az ügyben feljelentést kíván tenni, teljesen szükségtelen volt személyi szabadságának a korlátozása, hiszen magától is megvárta volna, amíg vallomást tehet.

Az előállítás keretében 6 órán át tartották fogva, amelyből több mint 3 órát egy rendőrségi fogdában kellett várakoznia méltánytalan körülmények között: megfosztották minden személyes tárgyától, nem használhatta a telefonját, és nem ehetett meg a táskájában lévő szendvicset sem. Sérelmezi továbbá, hogy az őt folyamatosan dohányzott, ami őt, mint nem dohányzót meglehetősen zavarta, ráadásul szerinte ott tilos is volt a dohányzás, de mindezeket az adott helyzetben nem merte szóvá tenni.

Előadása szerint a fogdából egy nyomozó bilincsben vitte fel az irodájába, amit az adott körülmények között érthetetlennek tartott. A vallomástételt követően rabosították is, ami számára rendkívül megalázó volt. A vallomástétel után ugyanakkor a nyomozó elmulasztotta a vallomásában említett hangfelvételeket, valamint egy esetleges további tanú gépjárművének feljegyzett rendszámát tőle elkérni. Ezt a panaszos azért nem említette meg akkor, mert attól tartott, hogy erre hivatkozva lefoglalják a telefonját.

Azt is sérelmezi a panaszos, hogy amikor a kihallgatás során – több alkalommal is – jelezte, szeretné kérni az adatai zártan kezelését, a nyomozótól azt a választ kapta, hogy arra gyanúsítottként nincs joga. Végül kérését a rendőr egy külön feljegyzésben mégis rögzítette az iratok között, és a panaszost arról tájékoztatta, hogy a kérdésben az ügyészségnek kell

döntenie. A panaszos ezt az eljárást aggályosnak tartja az adatainak a másik fél számára való hozzáférhetősége miatt.

Nem érti továbbá, hogy fizikai sérüléséről, amelyről rendőrségi fotó is készült, miért saját költségére kellett látteleletet vetetnie, mivel tudomása szerint azt a rendőrség is kérhette volna. Érthetetlen számára az is, hogy a másik felet szintén garázdasággal gyanúsítják, éppen úgy, mint őt, holott szerinte közel sem azonos súlyú cselekményt követtek el, hiszen a másik fél nem is tagadta, hogy szabálytalanul és a panaszost veszélyeztetve előzött, majd megpróbálta őt leszorítani az útról. Mindezek alapján az a véleménye, hogy a másik fél gyanúsítható a garázdaságon felül legalább könnyű testi sértéssel.

Leírja, hogy a másik fél gépjárművének – amely egy platós kisteherautó volt – rakterén a rakomány úgy volt elhelyezve, hogy az a jármű végén túllógott, és ez semmilyen figyelemfelkeltő jelzéssel nem volt ellátva, valamint a hátsó ajtó a túllógó rakomány miatt le volt hajtva, így a hátsó rendszám nem is volt olvasható, azaz esélye sem lett volna a rendszámot megjegyezni, ha az autós esetleg elhajt a helyszínről.

Az intézkedések során a panaszos többször is kérdezte a rendőröktől, hogy kinél és mikor tehet panaszt az előállítás miatt, amire folyton azt a választ kapta, hogy „majd később”. Ezt követően azt mondták neki, hogy a nyomozóknál tegyen panaszt, majd úgy tájékoztatták, hogy az elbocsátáskor aláírt nyilatkozaton jelezheti sérelmeit, végül azt, hogy menjen el a Teve utcai panaszirodába.

Véleménye szerint a rendőrség fent leírt eljárása is alátámasztja azt, hogy a kerékpáros sokadrangú résztvevője a közlekedésnek, így végül beadványában megjegyzi, hogy nem látja biztosítottnak az illetékes rendőri szerv elfogulatlan ítélezését. A panaszos nem tiltakozott az áttétel ellen.

A panaszos beadványában sérelmezte, hogy:

- a rendőrök le akarták beszélni a feljelentésről,
- az előállítása indokolatlan volt,
- az előállítás időtartama eltúlzott volt, méltánytalanok voltak a körülmények,
- az őrszolgálatot ellátó rendőr folyamatosan dohányzott,
- bilincsben vitték a fogdáról kihallgatni,
- panaszjogáról nem kapott megfelelő felvilágosítást,
- bűncselekménnyel meggyanúsították, rabosították,
- nem vettek át tőle bizonyítékot a gyanúsítottként történt kihallgatásán,
- zárt adatkezelésre irányuló kérelmét a gyanúsítottként történt kihallgatásán elutasították,
- fizikai sérüléséről készült látteleletet a nyomozóhatóság nem szerezte be hivatalból, saját költségén kellett azt a panaszosnak beszerezni,
- sérelmezte továbbá, hogy a másik felet is „csak garázdasággal” gyanúsította meg a nyomozóhatóság,
- a kisteherautó rakománya túllógott,
- a kerékpárosokat a közlekedés más résztvevői nem kedvelik.

II.

A Panasztestület állásfoglalásában alapjog súlyos sérelmét állapította meg és azt megküldte részemre. Erre tekintettel hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdésén, valamint az Rtv. 93/A. § (6) és (7) bekezdésén alapul.

III.

A sérelmezett körülmények vizsgálata során a beszerzett bizonyítékok alapján az alábbiak állapíthatók meg tényszerűen:

A panaszossal szembeni intézkedés jogalapja az volt, hogy a rendőröket az ügyeletvezető utasította, hogy jelenjenek meg a Budapest II. kerületi Ady Endre utca 30. szám alatt, mert onnan garázdaságról érkezett bejelentés. Az intézkedő rendőrök jelentése alapján a rendőrök a helyszínre érkezésükkor megkezdték a tényállás tisztázását a helyszínen tartózkodó két érintett személy és egy kívülálló tanú (a továbbiakban: tanú) elmondásai alapján. A helyszínen tartózkodó három személy egybehangzó beszámolója alapján megállapították, hogy a panaszos 2011. április 21-én 08:40 óra körüli időben kerékpárral közlekedett a Bp. II. kerület Rómer Flóris utca felől a Szemlőhegy utcán, amikor az őt előző gépkocsira ütött kézzel, majd hangos kiabálással hozta a járművezető tudomására, hogy véleménye szerint túl közel haladt el mellette a gépjárművel. Ezeket a tényeket szemtanúként a gépjárművezető mondta el, és a panaszos is hasonlóképpen adta elő a történetet. Ezt követően a gépjárművezető megállt, és a panaszost a kerékpárjáról lelökve őt a felsőruházatánál a nyaka közelében megfogta, és egy kapuhoz szorította, eközben hangos szóváltással nehezményezte mindkét személy a másikkal a közlekedés során tanúsított magatartását. Ekkor ért a helyszínre kerékpáron egy harmadik személy, aki a szóváltásnak és panaszossal szembeni tettelegességnek szemtanúja volt. Ennek körülményeiről az érintettekkel egybehangzó nyilatkozatot tett. A rendőrök ezt követően nyomban közölték az érintett két személlyel, hogy elfogják őket és bűncselekmény elkövetésén tettenérés miatt előállítják őket a Budapest II. kerületi Rendőrkapitányságra 2011. április 21-én 09:20 órakor.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van. E törvényi kötelezettségét a rendőr teljesítette, amikor intézkedést kezdeményezett, és a két érintett személyt előállította. Mivel a rendőr törvényi kötelezettségét teljesítette, ezért a panaszosnak ebben a tekintetben alapvető joga nem sérült, ezért a panaszt ebben a részében elutasítom.

A panaszos sérelmezi, hogy előállítása szükségtelen volt. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 127. § (3) bekezdése alapján, a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni. E törvényi rendelkezéshez fűzött indokolás szerint „A gyakorlatban számos esetben előfordul, hogy az elkövetőt az elkövetés helyszínén, vagy annak közelében valaki - nem a nyomozó hatóság tagja - elfogja. A kifejtettek közül következően nemcsak az az eset minősül tettenérésnek, amikor az elkövető a bűncselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre és az a helyszínen elfogja, hanem az is, ha az elkövetőt akár a cselekmény szemtanúja, vagy az ő felhívására, vagy egyéb okból - például a riasztó működését észlelve - más személy üldözés során elfogja. Ilyen esetben a Be. 127. § (3) bekezdése lehetőséget biztosít az elfogó személynek arra, hogy az elkövetőt visszatartsa a hatóság kéréséig.” Tekintettel arra, hogy a panaszos által elkövetett gépjárműre ütés szem és fültanúja volt a gépjármű vezetője, és e személy – a sértett – a rendőrség kéréséig a helyszínen volt, így a tettenérés a panaszos vonatkozásában megvalósult. E tanú panaszossal szembeni fellépése, a járművét megütő kerékpáros visszatartása és későbbi cselekményeinek jogi minősítése nem tartozik a jelen eljárás hatálya alá. Ugyanakkor a külső szemlélő – így a

helyszínre érkező kerékpáros által tapasztalt – hangos szóváltás és a dulakodás ténye szintén a tettenérés tényét alapozta meg. A tettenérés esetére pedig az Rtv. 33. § (1) bekezdés *a*) pontja a szándékos bűncselekmény elkövetőjének előállítását kötelezően előírja a rendőr számára. E törvényi rendelkezés alapján az előállítás szükségességének és arányosságának kérdése nyilvánvalóan fel sem merülhet. Erre tekintettel a panaszt e vonatkozásban elutasítom.

A Panasztestületnek az állásfoglalásában az előállítás alapjául szolgáló tények értékelésével kapcsolatban kifejtett álláspontjával a fenti indokok alapján nem értek egyet.

A panaszos külön sérelmezte az előállítás időtartamát és annak méltánytalan voltát is. Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A panaszos mint előállított személy befogadására a rendőri jelentés alapján 10:05 órától, szabadon engedésére 15:00 órakor került sor. Tekintetbe véve az intézkedés megkezdésének 08:55 órai időpontját az előállítás 6 óra és 05 percen keresztül tartott, azaz a törvényben meghatározott 8 órás időtartamot nem haladta túl. A továbbiakban ezért azt kell vizsgálni, hogy az előállítás tartama a szubjektív korlátot túlhaladta-e vagy sem. Az intézkedés idején hatályban volt, a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007.(XII. 23.) IRM rendelet 51. § (3) bekezdése szerint az előállító helyiségben történő elhelyezéskor, az előállított, elővezetett, visszatartott személyt fel kell világosítani az intézkedés várható időtartamáról. Ruházatát át kell vizsgálni, és tőle el kell venni azokat a tárgyakat, amelyeket fogva tartáskor sem tarthat magánál. Nyilatkoznatni kell sérüléséről, esetleges panaszáról, szükség esetén orvosi ellátásban kell részesíteni.

A rendőri jelentésből megállapítást nyert, hogy a panaszos befogadása megtörtént. A befogadást végző rendőr felhívta a panaszos figyelmét az Rtv. szerinti panasztételi jogára. Ismertette vele a fogdán történő tartózkodással kapcsolatos jogait, kötelezettségeit, a fogdarendet. Ezt a panaszos tudomásul vette. Ezt követően a rendőr felvett nyilatkozatokat vett fel a panaszos részéről. A dokumentumban tájékoztatták az előállítás várható időtartamáról (8 óra), megkérdezték az esetleges folyamatos kezelést igénylő betegségéről, sérüléséről az előállítással összefüggésben, panasztételi szándékáról – melyre nemmel válaszolt –, valamint a jogairól és kötelezettségeiről szóló tájékoztató megismeréséről is nyilatkozott a panaszos. A nyilatkozat szerint a panaszos nem kívánt senkit értesíteni az előállítás tényéről, élelmiszert kért a panaszos arra az esetre, ha az előállítás meghaladja az 5 órát, azonban az étel átvételéről nem nyilatkozott. A nyilatkozatot a panaszos aláírta. Ezt követően az előírt közlés előrebocsátásával a panaszos ruházatát átvizsgálta. Ezt a panaszos tűrte, és nem sérelmezte. A panaszos személyes tárgyairól letéti jegyzéket készített a rendőr és azokat a panaszos jelenlétében elzárta. A fogdakönyvben a szükséges bejegyzéseket megtette a rendőr, majd a panaszost a férfiak részére kijelölt nem dohányzó helyiségben helyezte el. A panaszost 12:44 órakor kihallgatás céljából átadták a bűnügyi munkát folytató rendőr részére, aki elkísérte a panaszost. Kihallgatását követően a panaszos 15.00 órakor érkezett vissza az előállító helyiségbe, ahol az őrzési feladatokat ellátó rendőr többször felhívta a figyelmét az étkezés lehetőségére. A panaszos ezt a lehetőséget visszautasította. Az Rtv. 33. § (4) bekezdése szerint az előállított részére az előállítás időtartamáról igazolást kell kiállítani. A panaszos részére az előállítás tartamáról szóló igazolást kiállították, melyet aláírásával ellátott. Nyilatkozatban kijelentette, hogy az előállító helyiségből panasz és sérülésmentesen távozik, majd szabadon engedték.

A panaszost a jegyzőkönyv tanúsága szerint gyanúsítottként hallgatták ki a BRFK II. kerületi Rendőrkapitányságon 2011. április 21-én 12:47 óra és 14:01 óra közötti időben. A gyanúsításhoz szükség volt a rendőrök jelentésére illetve feljelentésére, melyet az előállítást követően készítettek.

Mindezek alapján megállapítottam, hogy a bűncselekmény elkövetésén tetten ért, ezért elfogott és előállított panaszos ügyével az előállítás tartama alatt mindvégig foglalkoztak, – annak ellenére, hogy ezt ő nem mindig észlelhette –, így az előállítás a szükségesség szubjektív határidejét sem haladta túl. Mivel az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdései szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár. Ezért az előállítás arányosnak, következőképpen törvényesnek minősíthető.

A panaszos sérelmezte továbbá, hogy az előállító helyiség előtt folyamatosan dohányzott az őr. A rendőri jelentésben az őrszolgálatot ellátó személy rögzítette, hogy sem a befogadás, illetve a fogva tartás során, sem ő, sem az előállító helyiségben tartózkodó más hivatásos állományú személy nem dohányzott. Tekintettel arra, hogy a jelentést tevő rendőr és a panaszos állítása között e tekintetben ellentmondás feszül, és ezen ellentmondás feloldására további eljárás során sincs mód, ezért a tényállásból ezt a panaszosi állítást mellőztem.

A beadványban a panaszos kitér arra, hogy a kihallgatásra kíséreskor vele szemben bilincset alkalmaztak. A kihallgatást végző rendőr a jelentésében leírta, hogy a panaszost az előállító helyiségből a rendőrkapitányság I. objektumából a II. objektum III. emeleti hivatali helyiségébe kísérte. A bilincselés indokául előadta, hogy a kísérést egyedül hajtotta végre, tovább a kísérés útvonala egy nagy terjedelmű üvegfelülettel ellátott folyosót is magában foglalt, illetve a panaszos indulatos agresszív bűncselekmény elkövetésével volt gyanúsítható. Mindezekre tekintettel alkalmazott a rendőr mintegy 4 perc időtartamban bilincset. A bilincselés során a panaszosnak sérülése nem keletkezett. Az Rtv. 48. § szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására, támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására, ellenszegülésének megtörésére. E törvényi rendelkezés célja tekintve a rendőri intézkedés során a szükségesnél nagyobb kockázatok, sérülések megelőzése, az intézkedés eredményességének biztosítása. Ezért a törvény céljával ellentétes eredményre vezetne az a gyakorlat amely azon az értelmezésen alapulna, hogy a bilincs alkalmazásához minden esetben be kellene várni a rendőrnek a szökés, támadás, önkárosítás, vagy ellenszegülés megkísérlését, esetleg megtörténtét, és csak ezek elhárítását, megszakítását követően alkalmazhatná ezt a kényszerítő eszközt. Ilyen gyakorlat kialakítása nyilvánvalóan nem volna összhangban sem a jogalkotó céljával, sem az Rtv. 15. §-ban megfogalmazott arányossági követelménnyel, sem pedig az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéssel, mely szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Ezért a kísérés körülményeire, valamint a panaszos korábbi agresszív viselkedésére tekintettel jogszerűen alkalmazta a rendőr a bilincset a kísérés négy perces időtartamára.

A Panasztestület állásfoglalásában a bilincseléssel kapcsolatban tett megállapításokkal a fent kifejtett indokok alapján nem értek egyet.

A panaszos sérelmezte, hogy nem adtak részére a panaszjogról megfelelő felvilágosítást. A rendőri jelentésből megállapítottam, hogy a panaszos előállítását követően a befogadást végző rendőr felhívta a panaszos figyelmét az Rtv. szerinti panasztételi jogára. A panaszos a számára nyitva álló 8 napos határidőn belül kérte, hogy a Panasztestület vizsgálatát követően panaszáról az országos rendőrfőkapitány döntsön. E tényeket

össességében értékelve megállapítom, hogy a panaszos megfelelő tájékoztatást kapott, melynek birtokában határidőben élt panasszal. Ezért a panaszt e tekintetben elutasítom.

A rendőrségi iratokból megállapítható, hogy a Be.-ben foglalt panasztételi jogáról is tájékoztatták a panaszost, mely jogával szintén élt.

A panaszos beadványában sérelmezte továbbá, hogy bűncselekménnyel meggyanúsították, rabosították, nem vettek át tőle bizonyítékot a gyanúsítottként történt kihallgatásán, zárt adatkezelésre irányuló kérelmét a gyanúsítottként történt kihallgatásán elutasították, fizikai sérüléséről készült látleletet a nyomozóhatóság nem szerezte be hivatalból, saját költségén kellett azt a panaszosnak beszerezni, sérelmezte továbbá, hogy a másik felelt is „csak garázdasággal” gyanúsította meg a nyomozóhatóság. A Be. 196. § (1) bekezdése alapján, akinek az ügyész vagy a nyomozó hatóság intézkedése vagy intézkedésének elmulasztása a jogait vagy érdekeit közvetlenül sérti, az a tudomásszerzéstől számított nyolc napon belül panasszal élhet. E törvényi rendelkezésre tekintettel a fent felsorolt panaszok érdemi vizsgálatát mellőztem. Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette - választása szerint - panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el. E törvényi rendelkezés alapján a gépjárművön szállított rakomány elhelyezésével, valamint a kerékpárosok általánosnak vélt „rossz megítélésével” kapcsolatos sérelmek nem tartoznak a jelen eljárás ügykörébe, ezért azokat a tényállásból mellőztem.

Mindezekre tekintettel a rendelkező részben foglaltak szerint döntöttem.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény XII. fejezet 54. § (1) és (2) bekezdése, 61. § (1) bekezdése;
- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 326. § (7) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100.§ (1) bekezdés *a*) pontja valamint a (2) bekezdése, a 109. § (1) és (3) bekezdése;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdése, 31. § (1) bekezdése, 33. § (2) *b*) pontja és (3) bekezdése, 48. § *c*) pontja, 92. § (1) - (3) bekezdései, a 93/ A § (7) és (9) bekezdései.

Budapest, 2011. december „ „

Dr. Hatala József r. altábornagy
országos rendőrfőkapitány